

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед..
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.

ЮЛІЙ
1931

Предплата на цѣлый роць 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
побѣ дол. — Одно число 1 Кч.

Число

Выходить 1-го кожного мѣсяця

Роцникъ

7.

Отвѣчат. редакторъ: о. Іоакимъ Хома ЧСВВ.

XI.

Память 1500 лѣтія Собора Ефезкого.

Впр. Клирови и благочестивымъ вѣрникамъ богоспасаемоѣ епархіѣ Мукачевскої и Пряшевскої миръ и спасеня вѣдъ Госпо-да архієрейскимъ нашимъ благословенемъ.

Дорогѣ во Христѣ!

Вселенский архієрей Папа Пій XI взыває цѣлый христіянский свѣтъ, щобы сего року торжественнѣйше прославити 1500 роцній ювилей III-го Вселенского Собора,держаного въ городѣ Ефезѣ въ Малой Азії въ 432. роцѣ. Якъ головну причину того торжества приводить святѣйший Отець слѣдуючѣ слова:

„Надѣємося, що се торжество принесе збѣльшеня почитаня Пр. Д. Марії, Матери Божої и що за Єї посередництвомъ народы востока вернутъся до правдивої Христової Церкви, на чолѣ котрої стоять наслѣдники св. ап. Петра — Римскѣ епископы — которыхъ первенство на Ефезкому Соборѣ такъ ясно и переконуюче передъ очи представляється.

Щобы выполнити се намѣреня св. Отця, бажаємо въ сѣмъ пастырскому листѣ звернути увагу такъ священства якъ и вѣрниківъ, особливо на найбѣльший привѣлей и благодать Преч. Дѣви Марії, на то, що Вона есть Богородиця (Ѳеоѳокос) и на то, хто бувъ той, котрый своимъ непомильнымъ вырокомъ остаточно вырѣшивъ на Ефезкому Соборѣ усѣ споры, що до достоинства Божого Материнства.

I. Виѣши переслѣдуваня Христової Церкви.

Исторія св. Церкви намъ свѣдчить, якъ жиды сейчасъ по убийствѣ Ісуса Христа змагалися, щобы выкоренити изъ того свѣта всѣхъ членовъ малої ще тогды Христової Церкви. Боротьба була

сильна, а скончилася страшною катастрофою Юдейского народа. Въ 70. роцѣ по Христѣ збурили Римляне городъ Єрусалимъ, спалили святый храмъ и все, що було въ нѣмъ, а народъ розбгнали по цѣломъ свѣтѣ, щобы межи всѣма народами вони були живыми свѣдками правдивости св. Письма и щобы були живою пересторогою для недбалыхъ христіянъ, якъ то говорить св. ап. Павло въ посланію до Римлянъ.

По знищенню Єрусалима, ще не перестало переслѣдування Христової Церкви. Що більше, гоненя стали страшнѣйшими и довими, бо замѣсть малого Юдейского народа, почала переслѣдовати Христову Церковь Римска держава, котра панувала тогди майже надъ цѣлымъ свѣтомъ.

Триста лѣть текла кровь невиннихъ христіянъ по всѣхъ сторонахъ римского царства. Число знанихъ мучениківъ числиться на міліоны, а незнанихъ знає лише одинъ Всевѣдучий Богъ.

Апостолы и ихъ наслѣдники несмѣли и не могли въ тихъ дуже страшныхъ часахъ перестати сповняти свою потройну службу, котру приняли вѣдь Того, котрому есть дана власть на небѣ и на землѣ, котрый пославъ, щобы кождому сотворѣнню проповѣдали ту науку, котрої Вѣнъ ихъ научивъ. Після 300-лѣтної дуже тяжкої боротьбы зъ виїшнимъ ворогомъ, Церковь Христова вѣдлеса славну побѣду и дostaла повну свободу вѣдь первого христіянскаго царя Константина Великого въ 313. роцѣ, такъ званымъ міланскимъ едиктомъ. Церковь Христова осягнувши виїшну свободу, мусѣла и на дальще провадити тяжку борьбу. Тѣ боротьбы правадилися эъ непокорными и непослушными христіянами и фальшивыми пастырями.

Головнѣ причины внутрїшнїхъ борьбъ у Христовой Церкви.

Боже обявленя, котре намъ принѣсъ Господь Ісусъ Христосъ изъ неба, має много такихъ правдъ, котрѣ цѣлкомъ перевишають людский розумъ. Св. Церковь называє такѣ правды Тайнами (*misterium*). Межи такими Тайнами суть въ першомъ рядѣ Тайны о Пресв. Тройцѣ и о воплощеню (*incarnatio*) Сына Божого. Суть и днесъ, а були и тогди такѣ люди, котрѣ думають, що вони можуть своимъ ограниченымъ и розумомъ все поняти, такожъ и всѣ обявленї правди. А коли що перевишає ихъ розумъ, тогди замѣсть того, щобы упокоритися, отвергають вѣдь себе ясно обявлену Тайну, або на свїй спосібъ фальшиво толкують. Противъ такихъ людей пише уже на многихъ мѣстахъ св. Евангелистъ Йоанъ: „Мнозы лѣстцы внидоста въ мір, не исповѣдающе Іисуса Христу пришедшаго во

плоти: сей есть лстецъ и антихристъ. Еслѣ преступлій въ оученїи Христовѣ, Бога не имать: пребываю „же къ оученїи Христовѣ, сей и Отца и Сына имать“. (Іоаннъ II. 7—9.)

Многочисленнѣ єресы зачали рости особливо въ IV. и V. вѣку, коли многъ изъ поганъ, котрѣ були зовсѣмъ во поганскомъ дусѣ выхованѣ а христіянскоѣ науки ще добре не познали, зачали переходити до Христовоѣ Церкви. Такѣ люди хотѣли обявленѣ правды толковати по своему поганскому понятю и на основѣ поганскоѣ филозофії. Правдивый христіянинъ клонить свою голову передъ обявленою наукою, котра вѣдносиеться до якоѣ Тайны святоѣ вѣры, изза авторитету непомильноѣ, вѣчноѣ правды. Вѣнъ вѣрує все, що намъ Г. Богъ обявивъ и такъ, якъ намъ св. Церковь католицька приказує вѣровати. Противно гордъ и паперовъ христіяне не хотять того чинити и думають, що вони можуть своимъ ограниченымъ умомъ порозумѣти и потолковати всѣ Тайны, и въ сей способъ падають у блудну єресь.

Коли такѣ люди зачинають свої єресы явно розпространяти, св. Церква мусить по заповѣди самого Ісуса Христа явно осудити ихъ фальшивѣ науки. Якъ що вони не хотять покоритися передъ судомъ св. Церкви и свої блуды дальше явно розширяють, або обявленѣ правды фальшиво толкують, тогды Церковь тихъ людей выклинає, виключає изъ Церкви и называє ихъ єретиками. Такою єресію була наука Несторія; вѣнъ учивъ, що Преч. Дѣва Марія родила лишъ Христа-чоловѣка, и тому треба Єю называть Христо-родицею, а не Богородицею.

(Продовження слѣдує).

Рѣжницъ мѣжъ нашою Церквою и церквою схизматицкою (православною).

Рѣжниця четверта: Чистилище.

Мы всѣ католики вѣrimo, що: душъ нашихъ помершихъ заразъ по смерти, скоро лише вѣдлучаться вѣдъ тѣла, идуть на Божий судъ. Коли-жъ душа помершого выкажеться на тѣмъ судѣ добрыми дѣлами, великою любовю до Г. Бога и достаточною покутою, яку сповнила за свою грѣхи и провини, тогды така душа доступає заразъ вѣчного щастя, т. є, иде до неба и оглядає самого Бога лицемъ въ лиці. Коли однакъ душа помершого на Божомъ судѣ стане обтяженою, хочбы однимъ смертельнымъ грѣхомъ, не спокутуванымъ належною покутою, то така душа не може бути спасена, а иде до

пекла, на вѣчнѣ муки. Для такоѣ душѣ нема ратунку, нѣ помочи.

Але суть ще и такѣ люде, що грѣшили за житя, але не тяжко, або якъ согрѣшили тяжко, то каялися, покутували, однакъ ще за мало. И хочь Г. Богъ вѣдпустивъ имъ кару вѣчну, пекло, то ще зостала имъ кара дочасна, яка належиться за кождый грѣхъ и посмерти вже ничего не дарує. Тому якъ учить насъ Христова Церковь и мы всѣ те вѣруємо и нашъ здоровый розумъ сього домагається, що такѣ душѣ идутъ до чистилища и тамъ сплачують Божій справедливости решту (остатокъ) довгу, якого ще не сплатили.

А щобы имъ у тѣмъ помогти, наша католицька Церковь молиться за нихъ и приказує вѣрнимъ, щобы молилися за своихъ помершихъ тай просили Бога для нихъ милосердя. Зъ сеъ причини поручає наша св. Церковь рѣжнѣ добрѣ дѣла за помершихъ якъ: милостынѣ, Службы Божѣ, рѣжнѣ вѣдпусты, а се, щобы симъ способомъ облегчити имъ муки, тай сплатити Г. Богу за ихъ провини. Вони черезъ те можуть скорше дѣстatisя до неба. Такъ учить про чистилище наша католицька Церковь, зовсѣмъ просто и ясно.

Але схизматики учать инакше. Вони кажуть, що чистилища нема; у нихъ є лише небо або пекло. Забивають, бѣдаки, що така наука противиться Божій справедливости, бо якъ чоловѣкъ не заслуживъ собѣ на пекло, то годѣ його тамъ посылати, а якъ ще дѣстично не спокутувавъ своихъ грѣховъ, то не може ити до неба, бо тамъ не увыйде ничего нечистого, якъ каже Ісусъ Христось. Тому то простий, здоровый розумъ показує, що для такихъ мусить бути якесь інше мѣсце, де моглибы сплатити Божій справедливости и потімъ дѣстatisя до неба.

Але найцѣкавѣйше у нихъ те, що вони, хотяй не вѣрують въ чистилище и кажуть, що його нема, то однакъ моляться и правлять Служби Божї за своихъ помершихъ. И за кого жъ тутъ молитися? За тихъ, що у небѣ, не треба, бо вони уже щасливѣ, нашоѣ молитви не потребують; а хиба намъ до нихъ молитися. За тихъ зновъ, що въ пеклѣ молитися не годиться тай не можно, бо се проклять Самимъ Богомъ, се вороги Бога, се слуги діявода. А за нихъ якъ и за діявола, молитися не можно и молитва имъ ничего не помогла бы, бо зъ пекла нема вже выходу. За кого жъ вони моляться? Самъ, здається, не знають, що роблять! Отъ хиба, щобы лише учили не такъ, якъ учить св. католицька Цирковь.

Рѣжниця пята: Папа Римский.

У першої главѣ евангелія св. Йоана читаємо: що коли св.

Андрій привѣвъ свого брата Симона до Ісуса Христа, тогды Христосъ сказавъ до Симона такъ: „Симоне, сыну Йоны, ты будешъ называтися кифа.“ (Йоанъ 1, 24). Кифа то є слово арамейське, значить те що грецьке Петръ, а по нашему камень, скала. Чувъ се Симонъ, чули и другѣ и всѣ дивувалися якйсь новой назвѣ тай не розумѣли єъ, що мала бы вона означати. Называть чоловѣка каменемъ або скалою выдавалося имъ якось дуже дивно. Ажъ незадовго показалося, чому то Христосъ назвавъ Симона скалою.

Разъ якось звѣдавъ Христосъ своихъ Апостоловъ, за кого люде Його мають. А коли Йому сказали, тогды Вонъ звѣдавъ ихъ, за кого вони, сами Апостолы Його уважаютъ. Тогды той ученикъ, котрого Христосъ назвавъ кифою або каменемъ, просвѣченый божимъ свѣтломъ, сказавъ: „Ты еси Христосъ, Сынъ Бога живого“. А на се сказавъ Йому Іусъ: „Щасливый ты Симоне, бо се, що ты сказавъ, обявивъ тобѣ Отець небесный. А я кажу тобѣ: „ты є Петръ камень, скала, и на сѣмъ камени (то значить на тобѣ) збудую Церковь мою и ворота адovъ (значить діявольскѣ силы) не переможуть єъ. И тобѣ дамъ ключъ царства небесного и що ты звязашъ на землѣ, то буде звязане на небѣ, а що ты розвяжешъ на землѣ, буде розвязане на небѣ“.

Кождому, хто прочигає сѣ слова Христовѣ, мусить прийти на гадку, що Христосъ сими словами хотѣвъ дати св. Петрови щось, чого не давъ іншимъ Апостоламъ. И такъ Іусъ Христосъ сказавъ до св. Петра: „Ты еси Петръ и на семъ камени збудую Церковь мою.“ Значить св. Петро має бути основою, фундаментомъ або пôдвалиною, на якой Христосъ має збудувати свою Церковь. А кождый изъ насъ знає, що фундаментъ є найважнѣйшою частиною будинку, бо на нѣмъ стоить будинокъ и въ нѣмъ цѣла сила и трѣвѣкость будинку. Такъ и Христосъ буде Церковь, а Церковь Христова то всѣ вѣрнѣ, що вyzнаютъ nauку Ісуса Христа. Пôдъ ту Церковь треба фундаменту, а св. Петро має бути по Христовимъ словамъ, фундаментомъ, то є найважнѣйшою частиною, на якой вона стоить. Въ будинку, якъ знаємо, найважнѣйшою частю есть фундаментъ, а въ товариствѣ, якимъ є Христова Церковь, найважнѣйшимъ є сей, хто симъ товариствомъ проводить, хто стоить на чолѣ товариства, себто голова товариства. Отже зо слобъ Христовыхъ выходить, що св. Петро має бути головою Церкви Христової, сѣ пôдвалиною, фундаментомъ.

Коли Іусъ Христосъ приобѣцявъ св. Петрови, що його зробить головою своєї Церкви, каже дальше: „И тобѣ дамъ клю-

чѣ царства небесного, що звяжешъ на землѣ, буде звязане на небѣ, а що розвяжешъ на землѣ, буде розвязане на небѣ“. Сими словами обѣцяє Христосъ вѣддати св. Петрови ключъ царства небесного. А вѣддавати другому власть надъ тимъ всѣмъ, що є пѣдъ тими ключами, якъ примѣромъ хтось вѣддає другому ключъ города, значить, вѣддає йому власть надъ цѣлымъ городомъ. Христосъ вѣддає св. Петрови ключъ вѣдъ своеї Церкви, значить вѣддає Йому всю власть надъ своею Церквою, робить його господаремъ, головою своеї Церкви, що має власть „вязати и розвязувати“. А „вязати“ не значить шпаргою чи мотузомъ вязати, лише выдавать приказы. А каждый приказъ обовязує, або вяже того, до кого вонъ зверненый, тому вязати значить приказувати, а „розвязувати“ значить приказы касувати, зносити, бо коли сей, що має право выдавать приказъ, знесе його, тогды той, до кого приказъ бувъ зверненый, уже вѣльный одъ нього, розвязаний. Зъ того выходить, що св. Петро дѣставъ вѣдъ Иисуса Христа власть приказувати, або заказувати, то є выдавать права або касувати.

А сѣ приказы головы Церкви мають таку силу, якъ бы ихъ выдававъ самъ Г. Богъ, а не чоловѣкъ, бо Христосъ каже: „Що ты звяжешъ на землѣ, буде звязане на небѣ,“ значить, що ты прикажешъ на землѣ то такъ, якъ бы самъ Богъ приказавъ у небѣ, а що ты закажешъ то такъ, якъ бы заказавъ самъ Богъ. Таку власть дѣставъ св. Петро вѣдъ Иисуса Христа.

И вѣдъ того часу, коли Христосъ сказавъ высше наведень слова до св. Петра, всѣ Апостолы зрозумѣли ясно, що Иисусъ Христосъ поставивъ тогды св. Петра понадъ ними, зробивъ його своимъ заступникомъ (намѣстникомъ) на землѣ. И вѣдъ того часу Петро всегда выступає якъ перший мѣжъ Апостолами.

На тайнѣй вечерѣ первому Петрови умывъ Христосъ ноги. Разъ єще такъ промовивъ до нього: „Симоне, Симоне, сатана захотѣвъ пересѣти васъ усѣхъ якъ пшеницю, але я молився за тебе, щоби твоя вѣра не уменшилася и ты звернувшись (колись) до своихъ братівъ, утверждуй ихъ у вѣрѣ“. (Лук. 22, 31—32).

Не пожадай...

Передъ кѣлькома лѣтами виѣздила зъ нашої землицѣ така сила людей до Америки, наче стада пташинѣ, що познимъ лѣтомъ ле-

тить у вирѣй. Тай эъ нашого села зъ Верховины люде пошли въ свѣтъ шукати щастя. Поѣхавъ и Петро Г. сынъ газды Ивана Г.

Поѣхавъ собѣ, поплакала мати, посумувавъ нянько, а пакъ и забули. Сынъ мало писавъ, що йому добрѣ, а якъ заробить грошей, верне. Та якось не скоро квапився сынъ вертати домѣвъ. Не легко таки чесному чоловѣкови прийти до гроша, хочбы и въ Америцѣ. И въ селѣ забули, що Петро сынъ Ивана Г. бувъ на свѣтѣ.

Въ Америцѣ хочъ помалы, а таки Петро дойшовъ до гроша. Бо працювати працювавъ, пити не пивъ, розумомъ Богъ його обдаривъ, здоровля давъ, тожъ и заробити мусѣвъ. Но по часѣ засумувало його серце за вѣтцѣвською хижиною, затужила душа Петра за рѣдними полонинами, тожъ позбиравъ вѣнъ грошѣ, сѣвъ на корабель тай до дому.

Але хто бы поѣздавъ теперь Петра! И роковъ набравъ и росту, и одѣня не таке, якъ наше сѣльске — а все паньске якъ у пановъ у городѣ.

Приїхавъ вѣнъ машиною, а ярмарокъ бувъ, у городѣ тай на стаціѣ було зъ нашого села людей гукъ, а анѣ одинъ його не спѣздавъ. Бо кому и на гадку прийшло, що Петро мавъ таке одѣня, якъ у главнослужного. Тай Петро не признавався, що то вѣнъ. Нанявъ вѣзъ въ одного газды тай поїхавъ до свого села. Ажъ коли доїздили до села признався газдѣ, хто то вѣнъ. Газда зъ дива не мôгъ и обозватися. Зачавъ Петро росказувати, якъ то вѣнъ тѣшиться, що вернувъ зъ далекої Америки, и казавъ що бôльше не рушиться зъ села, доста вже наволочився по свѣту.

Просивъ на к ôнци газду, аби никому не казавъ, хто то вѣнъ, бо хоче дома зробити несподѣванку.

Дома вѣнъ заставъ лише молоду дѣвку. Пѣздавъ, що то його сестра. Якъ вѣнъ ишовъ до Америки, була вона ще маленькою. Не признаючись їй що вѣнъ за одинъ, попросивъ только їсти и ставъ розвѣдуватися якъ имъ дома жиється, чи є робота, чи здоровъ всѣ, що робить нянько, ничего не залишивъ. Межъ іншимъ довѣдався вѣдь сестры, що родичъ поїхали на ярмарокъ, та що нянько тамъ певно добре впєтся. Въ послѣдніомъ часѣ, казала дѣвчина, нянько сильно пяничать та часто заходять до жида. Ся вѣстка дуже засмутила Петра. Покушавъ трохи стравы, яку йому сестра подала, виймивъ изъ кешенѣ добрый звитокъ банкнотовъ, положивъ їхъ передъ сестрою и сказавъ: „Отъ маєшъ за вечеру, а теперъ покажи менѣ де який кутокъ, дебѣ я мôгъ переспатися“.

Здивована дѣвчина запровадила його до другої комнатки, де

Петро заснувъ середъ мрій якъ то вонъ ущасливить, своїми долярами рѣдно. Пôэно въ ночи вернули родичъ зъ ярмарку. Дѣвчина заразъ таки оповѣла имъ, що до хижѣ влѣзъ якийсь великий панъ а теперь спить вонъ тамъ у кутку. Показала нянькови грошъ за вечеру и нянько ихъ взявъ. То напевно якийсь богачиско воркнувъ добре пôдпитый стариkъ, а очъ заискрилися зловищо.

Коли мати зъ дѣвкою твердо заснули, вставъ старый Иванъ по тихоньки вхопивъ за сокиру, що лежала пôдъ лавою та мовъ кôтъ на пальцяхъ вкинувъ ся до прибѣчної комнатки, де сынъ змучений подорожею, спавъ сномъ блаженыхъ. Не предчуло батьківске серце сына, не задрожали руки! Пôдъ однимъ ударомъ сокири — згинувъ сынъ його безъ стону... Потомъ поспѣшно, стариkъ обрабатывавъ трупа изъ грошей и дорогоцѣнностей, вывергъ подорожнього крѣзъ вôкно и сховатъ його пôдъ снопами въ пелевнѣ. Коли все було готове поставивъ сокиру за пѣчъ и самъ якъ найспокойнѣйше положився спати...

На другий день, звѣдує дѣвка за паномъ, а отець йї вôдворкнувъ, що вже давно пôшовъ и за нôчлѣгъ щедро заплативъ.

Газда що привѣзъ у село Петра, не выдержавъ и коли лягавъ спати сказавъ своїй женѣ, що Петро вернувъ домѣвъ великимъ паномъ. На другій день коло девятої години усе село зашумѣло якъ въ улію. Всѣ бѣгли до хижѣ Ивана Г. якъ по золото. Каждый хотѣвъ видѣти Петра, що зъ Америки вернувъ великимъ паномъ.

А дежъ вашъ сынъ? посыпалися питаня, коли старый неохочо выйшовъ на зустрѣчъ сусѣдамъ. — Який сынъ? — звѣдавъ здивований, не передчуваючи навѣть, кого забивъ тобъ ночи...

— Но, а той що зъ Америки вернувся, я його самъ привѣзъ вчера з ô стації до села, коли вы були на ярмарку — вôдозвався одинъ изъ сусѣдівъ — ставъ паномъ, доробився маєтку.

Не докончивъ ще сусѣдъ, якъ старый зъ крикомъ мовъ збѣшеный кинувся до пелевнѣ, а за нимъ побѣгли и здивовані сусѣди. И щожъ вони тамъ побачили? Побачили якъ ғадъ окровавленымъ трупомъ ревѣвъ та ломивъ руки убійця рôдної дитини... Вскорѣ все выяснилося и власти арештовали убійцю! Сестра гризла зъ болю пальцѣ, а люде плакали.

Та чому убивъ, звѣдався якийсь, що щойно прийшовъ. Паленка сказавъ хтось. Айно паленка, паленка и грошъ додали хлопы и потягли самъ до коршмы!!!

Заірайте дзвоны.

*Заірайте дзвоны зъ Петра святынъ,
Най звукъ тъхъ вчує земля цъла.
Свято велике и празникъ нинъ,
Двохъ Апостолбъ Петра и Павла.*

*Заірайте дзвоны, розбийте въ порохъ
Звукомъ могучимъ ложнъ слова,
Най свѣтъ весь знає, най вчує ворозъ,
Що не хитнется скала Петра.*

*Заірайте дзвоны звукомъ чудовыимъ,
У нашихъ серцяхъ вѣру скрѣпить,
При Тобъ, сильна скalo Петрова,
Весь руський народъ вѣрно стоять.*

*Буде стояти и не хитнется,
Якъ та могуча Петра скала,
Хоть смерть понести намъ всѣмъ прийдеся,
Смерть на подобу Петра и Павла.*

Мѣсячне намѣреня на мѣсяць Юлій.

Для членовъ Апостольства Молитвы.

Небезпеки бѣльшевиэму.

Мы вже неразъ писали, яке то зло комунизмъ, мы вже неразъ писали до якого то гаразду вѣнъ довѣвъ Росію, землю колись медомъ и молокомъ текучу. Те, що теперь дѣстъся въ Росіѣ, чекає, кожду краину, котра дасться запутати въ сѣти комунизму.

Що таке приносить людямъ комунизмъ?

Перше, руину материяльну, з убожиня. Діється се тому, бо комунисти забирають вѣдь людей усе, що вони мають: хижу, поле, конѣ, коровы, роблять одно велике газдовство, а людей наче рабовъ-невольниківъ змушують робити для добра комунизму. Яка нужда тамъ панує, нехай буде доказомъ се, що одно кильо масла, котре тутъ коштує 20-22 Кч. тамъ стоить 4 дол. тоє є 120-130 Кч. Люде ходять тамъ босѣ и обдеруть. Правда, теперъ по войнѣ всюди нужда, але такого пекла, якъ въ Росії ще никто не видавъ. До того вони женуть людей у далекъ студениѣ землї, въ глибокѣ лѣсы, щоби люде на гнилому оселедцѣ и куснику чорного хлѣба рубали дерево, яке вони тутъ за границею продають таки буржуя за тунѣ грощѣ. Друга небезпека, що грозить вѣдь комунизму се здичъня обѣчавъ.

У такомъ краю, де выкинули Г. Бога, неможе бути мовы про добро. Тому комунисти виховують молодежъ у страшнѣмъ зопсютю. Комунисти всѣхъ краївъ стараються зопсuti молодежъ. Недавно одинъ комунистичный писменникъ написавъ книжку, де вихвалює хлопця, который забивъ свою роїну мамку и свого няня, тому що вони не були комунистами. И дѣйсно комунисти такъ роблять; вони убивають міліоны невинихъ людей безъ суду, за ничо, лише за се, що тѣ люде не є комунистами. Теперъ комунисти кинулися розбити родину, знищити єї, відрівати дѣтей вѣдь родичовъ, жену вѣдь газды.

Однакъ зъ усею пекольною ненавистю кинулися комунисти проти св. вѣри. Вони высмѣвають Г. Бога, хулять, нищать церкви, забороняють богослуженя и ширять безбожнѣсть. Въ Росії комунисти запирали церкви, перемѣнювали ихъ на кина, але люде хоїть худобнѣ, однимали собѣ хлѣбъ изъ рота, а будовали другъ. Коли комунисти се видѣли, наложили на церкви, и на священниківъ такъ шалениѣ податки, що никто не въ силѣ ихъ заплатити. И такъ за те,

що люде вживають церкву, мусяť платити за вжитокъ, мусяť съ направляти, мусяť платити до того сто разъ бôльший податокъ, якъ за хижу и поле

До 1933 року комунисти хотути запертъ всѣ Церкви, якъ лише є въ Росії.

Така то діявольска лють опанувала комунистовъ. Коли-жъ вони такъ заѣлъ въ свой ненависти до Г. Бога, то мы повиннѣ все зробити, щобы не дай Боже, не зайшовъ той комунізмъ и до нашої землицѣ. Просѣмъ Бога, щобы своею всемогучостю вôдвернувъ вôдъ свѧта таку бѣду.

ІЗ ЖИТА СВЯТИХ

Заступники на мѣсяць Юлій.

Святъ чудотворцъ и безсребренники Косма и Дамянъ.

Косма и Дамянъ родилися въ городѣ Егесъ въ Арабії. Вони були рôдними братьми, а якъ розповѣдає св. Григорій: навѣть близнюками. Ихъ родичъ належали до найзаможнѣйшихъ людей у ихъ городѣ. Хочь мали велике богатство, однакъ були дуже ревными и побожными христіянами. Отець не довго тѣшився своimi сынами, що росли на причудъ красно. Вони ще були дѣтьми, якъ вонь упокоився. Мати Теодора, повдовѣвша, мусѣла сама заняться вихованьмъ своихъ синівъ. Вона не лише ихъ обучила у задержаню Божого закона, але вскипила въ ихъ молодѣ душѣ бажаня ратувати людськѣ душѣ и ширити царство Христове. Тому ихъ молодѣ серця запалилися жаждою навертати поганъ. Щобы найти собѣ легкий приступъ до людей, научилися лѣкарскою штуки, бо лѣчачи тѣло, могли заразомъ и лѣчити душу. По якому часу не було въ цѣломъ краю славнѣйшихъ лѣкарївъ надъ Косму и Дамяна. Усѣхъ хворыхъ вони лѣчили безплатно и тому называються „безсребренники“. Вони навертали грѣшниківъ до покаяня, а поганъ до почитаня правдивого Бога. Вони пояснювали поганамъ головнѣ правды Христової вѣры, та говорили, що не лѣки, а сила Божа успѣє дати здоровля. Тымъ способомъ вони навернули дуже много поганъ до Христової вѣры. Про те довѣдання великий гонитель христіянъ,

римський царь Діоклеціанъ. Вонь заразъ выславъ свого намѣстника Лізія до города, де жили Косма и Дамянъ. Лізій, прибувши до мѣста, призвавъ до себе обохъ братовъ и старався приманчивыми словами наклонити ихъ, щобы покинули вѣру въ правдивого Бога. Коли побачивъ, що не успѣє лагоднымъ способомъ ничего здѣлти, приказавъ ихъ мучити. Розтягнено ихъ на жалезнїй решѣтцѣ и пôложено пôдъ решѣтку огонь. Зъ молитвою на устахъ пошли на тѣ муки оба браты, але Г. Богъ обявивъ незвичайне чудо. Решѣтка и огонь имъ ничего не пошкодили. Коли се побачили погане, увѣрили въ Ісуса Христа, лише Лізій закаменѣвъ. Вонь дивлячись на се явне чудо, казавъ, що вони є чародѣями и велѣвъ имъ обомъ вôдрубати топоромъ головы. Се сталося 303 року. Тѣла обохъ угодниківъ Божихъ похоронили върнѣ, а въ 527-омъ роцѣ царь Юстиніянъ перенѣсъ торжественно ихъ чеснѣ мощи до города Цирѣ въ Сирії.

Върнѣ призывають ихъ заступництва въ часѣ недугъ и пошестей.

Чи все що зъ Востока добре?

Схиэматики кажуть, що ихъ вѣра правдива и добра, бо иде зъ Востока. На Востоцѣ, кажуть вони, родився Христось, на Востоцѣ жило много св. Отцѣвъ (але не всѣ), а то все добрѣ и святе, отже Фотієва схизма тому, що прїйшла зъ Востока мусить бути доброю!

Чи правду вони кажуть?

Кажемо, що нѣ. Правда и добро будуть правдою и добромъ, хочъ би вони прийшли зо Съвера, а зло не буде добромъ, хочъ би воно навѣть прийшло зъ далекого Востока. А Фотієва схизма є ложною, якъ то ми бачимо изъ того, що пишеться въ „Рожницяхъ межи нашою и схизматицкою науковою“. Тай добромъ вона такожъ не є, бо се роздоръ, а роздоръ и колотнечу гoдъ называть добромъ.

Теперь придивѣмся чи то правда, що зъ Востока лише иде до насъ добро и правда.

Якъ знаємо, на Востоцѣ родився, не лише И. Христось але такожъ Арій, Несторій и много іншихъ єретиківъ. Арій казавъ, що Ісусъ се чоловѣкъ, а не Богъ. Своєю науковою, вонь толькo лиха накоївъ, що його проклинають сами схизматики.

Несторій твердивъ, що Пр. Дѣва Марія, не є Матерію Божою. Сами Восточнѣ отцѣ на Єфезкому Соборѣ выкляли його за ересь! Отже чи зъ Востока походить лише все добрѣ?

Зъ Востока прійшли Магометане, що ницили мечемъ и вогнемъ Христову науку и христіянскѣ народы. Вони, таки Магометане, коли здобули Царгородъ, кинулися по його церквахъ, святѣ ризы осквернили, а патріярха Царгородського, що не хотѣвъ подчинитися волочили въ поросъ. Чи то добро! Чи може схизматики вѣру магометанъ назвати правдивою, тому, що вона зъ Востока?

А хто боронивъ Царгородъ передъ Магометанами до послѣднѣй каплѣ крови, якъ не народы зъ Западу Италіїцѣ?

Говорити, що зъ Востока лише добро и правда походять, якъ бачимо, се таке, якъ бы хтось сказавъ, що все, що въ водѣ живе то рыба. Коли бы мы хотѣли дурницями воювати, то могли бы и додати, що зъ Востока дойшли до насъ не лише єреї и магометане але навѣть и щурѣ (паткуны), що нищать людськѣ поля! Але чи изза того мы кажемо, що зъ Востока походить лише зло? Нѣ! Звѣдтамъ може прийти, якъ правда и добро, такъ рѣвножъ ложь и зло, якъ всюды буває. Чи Фотієва схизма є правдивою и добромъ, то мы вже самѣ знаємо.

Не вѣдкладай поправу.

Тома Морусъ, славный епископъ англійський, котрый свое житя положивъ за католицьку вѣру — мавъ свояка, дуже легкодушного молодца. Онъ не бувъ зъ грунту злымъ, только вельми легко-душнимъ, живъ середъ веселоѣ компанії, подобныхъ собѣ богатыхъ пустогоновъ и занедбувавъ цѣлкомъ приписы релігійнѣ. Таке поступоване свояка непокоило великого епископа и вонъ упоминавъ його строго, щобы не занедбувавъ принятия св. Тайнъ, слуханя Службы Божої, а особливо молитвы, бо не знає, чи Господь Богъ не покличе його нагло зъ того свѣта, а тогды, що буде зъ його душою? Молодый чоловѣкъ вѣдовавъ на се безпечно: Хоч-бы не знati якъ нагло мавъ я умирati, то все таки буду мати только часу, щобы сказать лише три слова: „Боже милостивъ будь менъ грѣшному“ — а се менъ ажъ занадто выстарчить.

Не задовго по той розмовѣ ъхавъ той молодецъ на конѣ чрезъ мѣсть рѣки Таймсъ, котра плыве коло Лондону. Рѣка тогды прибула и шумѣла о стовпи моста. Конь зачавъ полохатися, а коли ъздецъ (всадникъ) хотѣвъ острогами змусити його, щобы перейшовъ черезъ мѣсть, вонъ ставъ дуба, (на переднѣ ноги) и черезъ поруче кинувся зъ ъздцемъ въ глубину. Такий бувъ конецъ легкодушного молодца. Правда, вонъ мають часть сказать три слова и

вонъ сказавъ три слова, только не тѣ, о которыхъ думавъ, що ихъ въ послѣднїй хвилѣ житя скаже.

Вонъ такъ переразився наглымъ скокомъ коня, що замѣсть трьохъ слобъ: „Боже милостивъ буди менѣ грѣшному,“ сказавъ сильнымъ голосомъ иначѣ три слова: „А до — лиха!“ и зъ тими словами на устахъ загинувъ.

Отже дорогий христіянине не вѣдкладай своеѣ поправы на послѣднюю годину, бо чижъ знаешъ коли ты умрешъ и якъ умрешъ?

„Я або Ты“

Одинъ священникъ посвячувавъ новый цвінтарь. По церемоніѣ приступає до него одинъ молодый газда и каже: „Не знати, хто перший спочне на томъ цвінти?“ — „Не знати, — вѣдповѣвъ священникъ, — може я, або ти“. „Е, — вѣтповѣдає той, — на насъ ще часъ.“ Въ вечеръ того самого дня ударивъ кбнь сего господаря такъ сильно въ животъ, що вонъ на другой день померъ и спочивъ перший на новомъ цвінти.

По кождомъ похоронѣ поставмо собѣ вопросъ: „Хто зъ насъ перший пойде за небожчикомъ?“ — а вѣдповѣдь буде: „я, або ти“ Отже будьмо готови!

Навернений до католицької Церкви.

Тірувелла, Індія. — Преосвященный Маръ Іваніось, Архиепископъ Ветаніѣ, який дня 20 септембра минувшого року вразъ зъ великимъ числомъ своїхъ священниківъ и вразъ зъ своїми вѣрниками покинувъ яковитську секту и принявъ католицьку вѣру, робить усильнѣ стараня, щобъ усѣ яковити пошли за його слѣдомъ. Въ той цѣли вонъ написавъ до свого давнаго Патріярха Маранъ Маръ Ігнатія въ Антиохіѣ просьбу, щобы той такожъ підчинився Святѣйшої Столицѣ и вже разъ закончивъ totu нещасну схизму, яка винищує народъ вѣдь 1500 лѣть. И справдѣ нема для яковитовъ красшого виходу, якъ поєднатись зъ Христовою Церквою. Ихъ теперѣшній станъ пожалуваня гдній. Народъ бачить, що въ схизмѣ кремъ мертвого обряду, ниякого житя не має, тому масово totu схизму покидають. А до того въ нутрѣ яковитскої секты кипить страшна незгода. Зъ Антиохійскимъ Патріярхомъ посварився Митрополитъ зъ Малябаръ за якусь обрядову справу и до сварки втягнувъ народъ и духовенство. Дойшло ажъ до того, що одна сторона другу зачала позивати до свѣтскихъ судовъ и справа опи-

нилася ажъ у Льорда Ірвіна, вѣцекороля Индіи. Но и той ничего порадити не мôгъ. И щобъ нарôдъ зъ занепаду и зъ колотнѣ вивезти, Архиепископъ Маръ Иванісъ взыває своїхъ давныхъ священниковъ, якъ до теперь ще за нимъ не пошли, до злуки зъ Католицькою Церковю и уряджує публичнѣ вôдчити для вѣрныхъ въ мѣстѣ Патанамгітта. И народу на тѣ вôдчиты сходиться богато мimo того, що яковитськѣ священники ставлять людямъ перешкоды и накладаютъ на нихъ грошеву кару въ висотѣ 2·00 дол. коли вѣжилися у згаданихъ вôдчитахъ брати участъ. — Але найбóльший захватъ повставъ недавно середъ яковитськихъ схизматиковъ, коли Іреосв. Маръ Иваніось вôдправлявъ торжественну Службу Божу у римо-католицькой церкви. Почувши въ той церкви свою лѣтургичнѣ пѣснѣ и побачивши у нїй вѣрно захованый свой обрядъ, всѣ схизматики, якъ зъ цѣкавости на сю Службу Божу прийшли, зъ велиkimъ захватомъ стали разомъ зъ своїми братами католиками спѣвати пѣснѣ.

Посля того богослуженя и посля згаданихъ вôдчитовъ богато яковитовъ приняло зединеня. Архиепископъ Маръ Иваніось въ листѣ до Патриархи описує йому, якого щастя доступивъ и сколько радости вôдчувъ зъ того, що до католицкої Церкви навернувся и додає, що його радость ще збóльшиться, коли Патриархъ вразъ зъ цѣлымъ народомъ вôдречесь роздѣлу и поверне на лоно Христової Церкви.

Новости

Зб Злученыхъ Державъ
Америки выбирается до Риму велике паломництво. Воно выбирается зъ нагоды розпочатя канонизаційного процесу Анны Сетонъ. Єсть мають проголосити святою. Вона була монахинею, родилася таки въ Америцѣ изъ вызначної Ньюорскової родини. Вона родилася и выховалася у протестантизмѣ, однакъ познавши

правду, навернулася на лоно св. Церкви.

Єсть зъ початку дуже переслѣдували, навѣть школу, що вона була заложила въ Нью-Йорку треба було зчинити, бо протестанти дуже сердилися и могло прийти до великихъ неспокоївъ.

Теперь обставини змѣнилися и нѣхто не потребує лякатися своєї вѣры.

Католики въ Америцѣ мають 70 власныхъ радиовыхъ стацій, котрѣ розсылають вѣдомости про христіянско-католицкѣ справы, а много іншихъ стацій хочъ не католицькихъ, однакъ радо мѣстять новини зъ религійного житя.

Зѣ Нью-Йорку управитель протестанської церкви Дръ Селдонъ Делани залишивъ свое урядування. А се тому, що не може управляти тою церковю проти своєї совѣсти. Вонъ познавъ ложнѣсть протестантизму и вернути до католицької Церкви. Говориться що Дръ Делани намѣряє поїхати до Риму, щобы вуучитися на священника.

Нѣмцѣ втѣкають зъ „раю“. Одъ колькохъ днівъ щодня переїжджають черезъ стацію Граве до Восточної Прусії родини колонистовъ-Нѣмцівъ, якѣ вертають зъ „раю“. Прибувати переважно зъ совѣтської Волинї, где покидають своє оселѣ, хутори, цѣлѣ господарства и варстата праць. Зазвѣданѣ, що ихъ до сего спонукало, одповѣдають: „Усе намъ реквирують и забирають. Жите въ „раю“ стало неможливе и тому вертаємо до батьківщини.“

Безбожницкий музей въ храмѣ св. Ісаака въ Ленинградѣ. Одинъ зъ найкрасшихъ російськихъ храмовъ, храмъ св. Іса-

ака въ Ленинградѣ перебудовують большевики на безбожницкий музей. Свою роботу докончують. За короткий часъ заберуть въ музею всѣ окazy своеї безбожности зъ цѣлої Росії. Буде се одноке въ цѣломъ свѣтѣ мѣсце, въ якомъ кожда розумна людина буде закрывати очи передъ некультурностю здичѣлого москаля-большевика.

Наверненя въ Румунії. Сестра славного румунського письменника, Цезара Петроску, покончивши науки въ школѣ католицькихъ монахинь въ Яссахъ, покинула православіє и приняла католицьку вѣру. Зъ того приходу повставъ въ Румунії великий крикъ и розпочалися напады на католицькѣ, монастырськѣ школы.

Умеръ братъ Блаженої Бернадеты Субѣру. Въ Люрдѣ, у Франції, померъ передъ колькома тижнями іаймолодший брат Блаж. Бернадеты, п. Петро Вернардъ Субѣру. Вонъ мавъ уже 71 лѣтъ. Родився въ 1859 роцѣ, а рôдна сестра була йому при крещеню кумою. Дня 14 юнія 1925 року доживъ Петро Вернардъ Субѣру дуже рѣдкого щастя, що бувъ присутній въ Римѣ, въ базилицѣ святого Апостола Петра на торжественній канонизації своеї рôдної сестри и своеї крестної матери.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручає слѣдуючѣ книжки:

Молитвеник христіянської родини. Оправлений въ полотно 18 Кч з почтовою засилкою 22 Кч.

Голос душі. Молитвеник для членів Апостольства Молитви; оправлений въ полотно 20 Кч, з почтовою засилкою 22 Кч.

Молитвеник для укр. католицького народу. Оправ. въ полотно 12·50 Кч з почтовою засилкою 13·70 Кч.

Кровава Незабудька або Хрестна дорога Спасителя містить читаня і молитви о Страстях Христових. Ціна 6 Кч, з почт. 7 Кч

Хвалите Господа. Молитвеничок для інтелігенції, печатаний на 2 фарби, маленького формату 6×10. Ціна 13 Кч, з почтою 13·80 Кч.

Церковні Пісні (з нотами), містить 301 пісень. Ціна 20 з почт. 21·20 Кч.

Коляди (з нотами). Містить 80 коляд. Ціна 12. з почт. 12·80 Кч

Коляди (без нот). Містить 52 коляд Ціна 3·20, з пот. 3·80 Кч.

За всіх молишися Благая. 31 наук на місяць май. Брошура 20 Кч з почтовою засилкою 22 Кч.

Хліб життя. 31 проповідей про любов Ісуса Христа въ Найсв. Євхаристії. Брошура 33 Кч. з почт. засилкою 37 Кч.

Гомілійні науки на неділі (на зачалах Апостолів). Брошура 40 Кч, з почтовою засилкою 44 Кч.

Великопосні проповіди. Ціна 5 Кч з почт. засилкою 5·80 Кч.

Популярні катехитичні проповіди для католицького народу.

Часть I. Про віру Часть II. Про надію и любовь. Кожда часть творить окрему книжку. Теми проповідей дуже актуальні.

Ціна по 20 Кч. за один прим. з почт. 21·80 Кч.

Божественний Спаситель. Нарис житя Ісуса Христа. Брошура 24 Кч, з почтовою засилкою 28 Кч.

Надгробні слова. Брошура 5 Кч, з почтов. засилкою 5·70 Кч

Подруже право въ новім кодексі церковнім зладив Д-р Г.

Лакота епископ-помічник въ Перемишлі Ціна 22 Кч, з почт. 24 Кч

Католицький катехизм, Д-р Шпираго. Часть I. II., и III.

В I. часті широко виложена наука св. кат. віри, в II. говориться про науку обичаїв а в III. виложена наука, про Средства ласки. Книжки брошовані, кожда окремо. Ціна їх така:

Ч. I. и II. по 20 Кч, з почт. 24 Кч. III. 18 Кч з почт. 22 Кч.

Історія біблійна Старого завіта ч. I. і II. Ціна одної книжки брош. 14 Кч, з почт. засилкою 18 Кч.

У Стіп Учителя містить 204 читань для священиків стор. 380.

Ціна 16 Кч, з почтовою засилкою 17·20 Кч.

Вічні правила. Брошура 10 Кч., з почт. засилкою 11·20 Кч.

Сім слів І. Христа на Хресті. Брошура 7·20 Кч, з почтовою засилкою 8 Кч

Христіянська невіста. Брошура 6·50 Кч., з почт. засилкою 7·30 Кч.

Геройська любовь. Повість з середновічних часів, брошура 5 Кч, з почтовою засилкою 5·80 Кч.

Основні правила провідник житя для христіянських родин. Ціна 2 Кч, з почт. 2·60 Кч.

НА МАЛЬОВАНЯ ЦЕРКВИ, ИКОНОСТАСЪ, И ПРЕСТОЛЪ ПРЕСВЯТОГО СЕРДЦА ХРИСТОВОГО ЖЕРТВОВАЛИ:

Светловичова 10 кч. — Козубова Анна 5 кч. — Орось Иванова 50 кч. — Пенякъ Иванъ 10 кч. — Кочанъ Васильова 10 кч. — Параска 4 кч. — Доровичъ Михайлова 5 кч. — Серси Ержа Карчан 5 кч. — Бунковце 5 кч. — Гурдский Баршъ 30 кч. — Кедели Юлія 10 кч. — вд. Мондокъ Андрейова 100 кч.

Щедрымъ жерводателямъ най стократно вынагородить Пресвяте Сердце Господа Іисуса.

Въ день Успенія Пр. Богородицѣ дня 28 (15) авг. вѣдбudeся

ВЕЛИКИЙ ОДПУСТЬ

въ церкви ОО. Василіянъ на Чернечой Горѣ коло Мукачева.

Якъ кождого року такъ и сего прийдутъ паломники, изъ усѣхъ сторонъ Підкарпатскої Руси, вѣддати поклонъ Пр. Дѣвѣ, заступницѣ Мукачевской. Прийдутъ шукати помощи у стопъ єї святої Іконы. Тамъ кождый буде годень обновити свою душу въ святой сповѣди и скрѣпити єї св. Причастемъ. Хто лише хотя разъ въ своею житю бувъ на тѣмъ святомъ мѣстѣ, николи не забуде тыхъ великихъ ласкъ, якихъ удостоився вѣдъ Пречистої Дѣвы. Николи не зайде изъ ѹого очей то множество людей, якъ спѣшать своими пѣснями звеличити Нашу Небесну Матерь.

A főtisztelendő Lelkész urak figyelmébe!

A napokban hagyta el a sajtót: „Az üdvösség utja, vagy Szt. Misszió képekben“ című 94 oldalas, 32 gyönyörű illusztrációval ellátott magyar nyelvű hitvédelmi (vallásos) könnyvecske, amely valóban nagy és hasznos missziót hivatott teljesíteni a magyarajku hívek körében.

Ára darabonkint kč. 4, legalább 30 példány rendelése esetén kč. 3. Megrendelhető a pénz előleges beküldése mellett a sz. Bazil-rend užhorodi nyomdájában, Rákóci u. 54.